

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 19 เทศกาลธรรมดา ปี B

(วันที่ 9 สิงหาคม ค.ศ. 2015)

พี่น้องที่รัก ในกรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส มีอารามซิสเตอร์แห่งหนึ่งซึ่งปรกติแล้วคุณพ่อเจ้าอาวาสที่อยู่บริเวณนั้นจะไปถวายมิสซาที่วัดน้อยของอารามเวลาบ่าย 4 โมงเป็นประจำทุกวัน วันหนึ่งคุณพ่อเจ้าอาวาสคนนั้นเกิดล้มป่วยอย่างกะทันหัน ท่านจึงขอร้องคุณพ่อชาวเวียดนามคนหนึ่งที่มาพักชั่วคราวที่วัดของท่านให้ไปถวายมิสซาแทน เมื่อคุณพ่อชาวเวียดนามไปถึงอารามเวลาบ่าย 3:55 โมง ท่านรีบกดกริ่งที่ประตูหน้าอารามทันที เหมือนคุณพ่อชาวฝรั่งเศสทั่วไปในสมัยนั้นที่มักจะแต่งตัวเหมือนประชาชนธรรมดา ท่านก็ใส่ชุดธรรมดาและไม่มีสัญลักษณ์อะไรที่แสดงว่าเป็นพระสงฆ์เลย เมื่อซิสเตอร์ที่ทำหน้าที่ต้อนรับแขกได้ยินเสียงกริ่ง ท่านคิดว่าคุณพ่อเจ้าอาวาสมาถึงแล้ว จึงรีบออกมาเปิดประตูให้ แต่เมื่อเห็นว่าผู้ที่มาเป็นชายหนุ่มชาวเอเชียคนหนึ่ง ท่านนึกว่าเขาจะมาขอความช่วยเหลือเนื่องจากมิสซากำลังจะเริ่มอยู่แล้วในอีกไม่กี่นาที ท่านจึงรีบบอกปิดคุณพ่อชาวเวียดนามคนนั้นว่า **“เสียใจด้วย เราไม่สามารถช่วยคุณได้ เรากำลังจะมีมิสซาเวลานี้ กลับมาที่หลังก็แล้วกัน”** พุดเสร็จ ซิสเตอร์คนนั้นรีบหันหลังกลับโดยไม่ให้โอกาสแก่คุณพ่อที่ไปถวายมิสซาแทนอธิบายอะไรแม้แต่คำเดียว คุณพ่อนั้นได้แต่พุดตามหลังซิสเตอร์ไปว่า **“ขอบคุณ ซิสเตอร์”** แล้วก็กลับมาที่วัด อีก 10 นาทีต่อมา เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นที่บ้านพักคุณพ่อเจ้าอาวาส เป็นโทรศัพท์จากอารามของซิสเตอร์เพื่อบอกว่าพวกท่านกำลังคอยคุณพ่อไปถวายมิสซาให้พวกท่านลองจินตนาการดูซิว่าซิสเตอร์จะรู้สึกอย่างไรเมื่อพวกท่านทราบว่าคุณพ่อที่จะถวายมิสซาให้พวกท่านในบ่ายวันนั้นมาถึงอารามแล้ว แต่พวกท่านได้บอกเขาให้จากไปเอง

ทำไมซิสเตอร์ผู้ศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้จึงพลาดโอกาสที่จะได้มิสซาซึ่งเป็นสิ่งที่พวกท่านกำลังรอคอยอยู่ในเวลานั้น? แน่นนอน ไม่ใช่เพราะพวกท่านเป็นคนไม่ดี แต่เป็นเพราะว่าคุณพ่อชาวเวียดนามคนนั้นมาหาพวกท่านในลักษณะที่ดูไม่เหมือนว่าเป็นพระสงฆ์ในรูปแบบที่พวกท่านกำลังรอคอยต่างหากความเป็นจริงที่อยู่ต่อหน้าพวกท่านแตกต่างจากสิ่งพวกท่านคาดหวังไว้อย่างสิ้นเชิง ด้วยเหตุนี้ พวกท่านจึงไม่ตระหนักถึงการมาของผู้ที่พวกท่านกำลังรอคอย ถ้าคุณพ่อชาวเวียดนามใส่ชุดพระสงฆ์ไปที่อารามในวันนั้น คงไม่เกิดการเข้าใจผิดแบบนี้อย่างแน่นอน พ่อคิดว่านี่แหละคือปัญหาที่ชาวกาลิลีในพระวรสารวันนี้กำลังเผชิญเมื่อพระเยซูเจ้าเสด็จมาหาพวกเขา

ถ้าเราฟังพระวรสารวันนี้อย่างตั้งใจ เราจะได้ยินพระเยซูเจ้าตรัสถึง **“ปังซึ่งลงมาจากสวรรค์”** (ยน6:41,50) ถึงสองครั้ง ถ้อยคำสั้นๆ นี้เป็นกุญแจดอกสำคัญที่จะช่วยให้เข้าใจสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในช่วงเวลานั้นได้เป็นอย่างดี เราต้องเข้าใจว่าในสมัยพระเยซูเจ้าชาวยิวกำลังรอคอยพระเมสสิยาห์ที่พระเจ้าจะทรงส่งลงมาหาพวกเขาอย่าง ใจจดใจจ่อ หลายคนเชื่อว่าพระองค์จะเสด็จลงมาจากสวรรค์อย่างวิโรบุรุษผู้ยิ่งใหญ่พร้อมกับปรากฏการณ์เหนือ ธรรมชาติที่น่าเกรงขาม ยิ่งกว่านั้น เมื่อพระองค์เสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงเป็นผู้นำที่ไร้เทียมทานและจะทรงทำลาย ศัตรูของพวกเขาทั้งหมดให้ราบเรียบเป็นหน้ากลอง จากนั้นพระองค์จะทรงสถาปนาอาณาจักรอิสราเอลขึ้นมาใหม่อีก ครั้งหนึ่ง อาณาจักรใหม่นี้จะคงอยู่ถาวรตลอดไป

ดังนั้น เมื่อพระเยซูเจ้าเสด็จมาและทรงประกาศว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ที่พวกเขา กำลังรอคอย (เทียบ ยน 8:24,28) พวกเขาจึงไม่สามารถประสานความเป็นจริงที่อยู่ต่อหน้าพวกเขาในเวลานั้นกับสิ่งที่พวกเขาคาดหวังไว้ในใจ ให้เป็นหนึ่งเดียวกันได้ พูดอีกอย่างหนึ่งก็คือ มันเป็นเรื่องที่ขัดต่อความรู้สึกของพวกเขาที่จะยอมรับว่าพระเยซูเจ้าทรง เป็นพระเมสสิยาห์ที่พวกเขา กำลังรอคอยนั่นเอง

ดูเหมือนว่าชาวยิวที่หักเอาเองว่ารู้จักพระเยซูเจ้าเป็นอย่างดี ทั้งๆ ที่พวกเขา รู้จักพระองค์เพียงครั้งเดียว นั่น คือ ในส่วนที่พระองค์ทรงเป็นมนุษย์เท่านั้น พวกเขา รู้ว่าพระองค์เป็นใครและมาจากไหน นักบุญยอห์นบรรยาย ความคิดของพวกเขาไว้อย่างชัดเจนในพระวรสารวันนี้ว่า **“ชาวยิวบ่นพึมพำ ไม่เห็นด้วยกับพระเยซูเจ้าที่ตรัสว่า ‘เราเป็นปังซึ่งลงมาจากสวรรค์’ เขาพูดกันว่า ‘คนคนนี่ไม่ใช่เยชู บุตรของโยเซฟหรือ เรา รู้จักทั้งบิดาและมารดา ของเขาดี แล้วเขาพูดได้อย่างไรว่า เราลงมาจากสวรรค์’”** (ยน6:41-42) ถ้าเราอ่านพระวรสารตามคำบอกเล่าของ นักบุญยอห์นต่อไปเรื่อยๆ เราจะพบว่าเมื่อการถกเถียงกันเกี่ยวกับเรื่องนี้ในหมู่ของชาวยิวดำเนินต่อไปจนถึงจุดสูงสุด บางคนในพวกเขาจะพูดสรุปอย่างเปิดเผยว่า **“พวกเรา รู้ว่าคนนี่มาจากไหน พระคริสต์นั้นเมื่อเสด็จมา ไม่มีใครรู้ว่า พระองค์เสด็จมาจากไหน”** (ยน7:27)

อันที่จริง ปัญหาของชาวยิวในสมัยพระเยซูเจ้ามีต่อความคิดเกี่ยวกับ **“เนื้อ”** (ยน6:51) ของพระองค์ที่ กลายเป็น **“ปังทรงชีวิตที่ลงมาจากสวรรค์”** (ยน6:51) เป็นปัญหาที่ขยายมาจากความไม่เข้าใจของพวกเขาในเรื่อง พระวณาด์ของพระเจ้าที่ทรงรับเอากายและบังเกิดเป็นมนุษย์นั่นเอง ถ้าพวกเขาเข้าใจว่าเพราะความรักยิ่งใหญ่ที่ พระเจ้าทรงมีต่อพวกเขา พระองค์จึงทรงยอมถ่อมพระองค์ลงมาและกลายเป็นมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง ที่รู้จักตายเหมือน พวกเขา พวกเขาจะสามารถเข้าใจได้โดยไม่ยากเย็นนักว่าเพราะความรักที่มีต่อพวกเขาเช่นเดียวกัน พระเยซูเจ้า ผู้ทรง เป็นพระเจ้าที่ถ่อมพระองค์ลงมา จึงทรงยอมมอบพระองค์เองทั้งครบให้เป็นปังทรงชีวิตเพื่อเป็นอาหารบำรุงเลี้ยง วิญญาณของพวกเขา

พี่น้องที่รัก ความจริงประการหนึ่งที่เราต้องยอมรับคือ วิถีทางของพระเจ้าแตกต่างจากวิถีทางของมนุษย์ トラบใดที่เรายังคิดว่าพระเจ้าจะเสด็จมาหาเราในรูปแบบที่เราคาดหวังไว้ เราอาจเผชิญกับความประหลาดใจเหมือน ชาวฮิวในสมัยพระเยซูเจ้าอย่างไม่ต้องสงสัย เหมือนที่พระองค์เสด็จมาหาชาวฮิวในรูปแบบของพระเยซูเจ้า มนุษย์ ธรรมดาคนหนึ่ง พระองค์อาจจะเสด็จมาหาเราในรูปแบบของประชาชนธรรมดาที่เราพบปะในแต่ละวันก็ได้ ปัญหาอยู่ที่ว่าเราจะสามารถตระหนักถึงการประทับอยู่ของพระองค์ในท่ามกลางพวกเขาเหล่านั้นหรือไม่ วันนี้ให้เรากลับไปมอง ประชาชนที่อยู่รอบข้างเราผู้ซึ่งเราพบปะเป็นประจำและอาจคิดว่ารู้จักพวกเขาเป็นอย่างดี ไม่นานนัก พวกเขาอาจเป็น ผู้นำสารที่พระเจ้าทรงส่งมาหาเราเพื่อให้ความรู้และเตรียมเราสำหรับชีวิตนิรันดรก็ได้

ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน